

Mégis, talán a legjobb érzés az volt a számunkra, amikor a főrendező, Buzás Károly könnyekig meghatódva köszöntö meg a munkánkat, és búcsúzott el tőlünk. Ez kárpótol minket a fáradozásainkért.

Gebei Dóra

Gyermekeközösségünk ifjúi igazán jó munkát végeztek Kazincbarcikán. Dicséret illeti őket. A program segítői voltak: Juhász Mária, Gebei Dóra, Lakner Anikó, Pető Norbert, Jordáki János, Pintér Mihály és Márkus Zalán.

Induló csapataink az 51 versenyző közösségből összetett versenyben hatodik, tizedik, tizennegyedik és tizenötödik helyet értek el. A versenyszámok a következők voltak: éjszakai tájékoztatósi túraverseny, városismereti verseny, nappali tájékoztatósi túraverseny, elméleti verseny és teljesítménytúra.

Szabadidőnkben gyalogtúrával mentünk át a szlovákiai Domicába, ahol a cseppkőbarlang gyönyörűségei képződményeit csónakázás közben ismerhettük meg.

Hazafelé felkerestük a Turista emlékparkot, mely a Bükkben található. Itt tisztelegtünk turista elődeink emléke előtt.

Jövőre a Mecsekben rendezik meg az országos versenyt. Ott is szeretnénk jól szerepelni, ezért az idei turisztikai felkészítő táborunkat ebbe a térségbe szervezzük, hiszen befektetett munka nélkül nincsenek jó eredmények.

Szlovák–lengyel túra bakancsosainkkal

Év közben hazánk tájegységeinek felfedezésére indulunk, de a nyár ha-

gyományosan az ország határain kívül talál bennünket.

Július 4-én első utunk a Gombaszögön lévő cseppkőbarlanghoz vitt minket, de pravoszláv ünnep miatt sajnos zárva volt. Rozsnyón, az idegenforgalmi irodában készségesen álltak rendelkezésünkre, sőt összeakadtunk a Duna TV forgatócsoportjával is. Interjút kértek tőlünk, melyben elmeséltük, hogy történelmi emlékpályán járunk Rákóczi és Kosuth életútjának állomásain. A műsor azóta adásba is került.

A Szádelői-völgy turista tanösvényén járva megismertük e csodálatos szépségű képződmény növény- és állatvilágát, geológiai történetét.

Szállásunk a krasznahorkai várral szemközti kempingben volt, ahol házigazdáink abban is segítettek, hogy a helyi pék friss kenyeret süssön nekünk reggelre. Este a tábortűzet majdnem elmosta az eső, de a fiúk olyan ügyesen építették meg a máglyát, hogy végül mégis lángra gyúlt. A hajnali három órai kelés után nem kellett ringatni bennünket, hamar álomba merültünk.

S máris reggel lett. A pipáló hegyek látványa fogadott bennünket, s sajnos az eső elkísért bennünket ezen a napon. A Magas-Tátrába érve felhőkbe burkolóztak a csúcsok, s csak akkor értünk át rajtuk, mikor a lanovkával 1700 méter fölé emelkedtünk. De itt is szakadt az eső, ezért át kellett alakítanunk túratervünket, mert a rendkívül nehéz, csúszós terepet nem lett volna szerencsés a gyerekekkel megtenni. Így lefelé is lanovkával utaztunk.

Indulás az éjszakai tájékoztatósi túraversenyre: Gulácsik Hedvig, Prókai Boglárka, Lóránt Krisztina, Molnár Szabina, Mészáros Virág

Délután még felkerestük Késmárk méltán híres fatemplomát, s emlékszalagot helyeztünk el a mellette lévő Thököly-kriptában.

Szálláshelyünkre érve örömmel tapasztaltuk, hogy mennyire megszépült tavaly óta az étterem, ahol ízletes fogásokkal vártak bennünket.

Harmadik napunkon szlovákiai kalandozásunk után Lengyelországba indultunk. Nedec ódon vára mellett haladtunk Wieliczka sóbányája felé, ahol két órát töltöttünk el. Lenyűgöző méretek, változatos formakincs, szívét-lelket melengető hangulatok vártak ránk. A hegy gyomrában hatalmas barlangi tavakat láttunk. Megismerkedtünk a sóbányászat nehéz és veszélyes munkájával, a helyhez kötődő legendákkal. Az egyik teremben hamisítatlan szlovák népzene fogadott bennünket a rezesbanda előadásában.

A következő megálló Auschwitz volt. Az egészen eddig érdeklődő, kíváncsiskodó, cserfes csapat nagyon elcsendesedett, amikor az emberiség történetének e szégyenfoltjához értünk. Egyetlen kérdés foglalkoztatta a gyerekeket, ez volt a tekintetükben, ez volt az arcukra írva, s ezt kérdezték tőlünk: Miért?

Miért kellett a II. világháború idején itt emberek millióinak elpusztulnia? Milyen örült ember vagy eszme volt az oka mindannak a szörnyűségnek, ami itt és az idetartozó lágerekben történt? A termeket megtöltötték a meggyilkoltak cipői, szemüvegei, használati tárgyai. Megdöbbentő volt megállni azoknál a tárlóknál,

Pihenő a Szádelői-völgy turistaútján

ahol a megölt csecsemők és gyermekek ruháit állították ki.

Minden tizedik megölt ember magyar volt az auschwitzi és a birkenauai táborban. Szívbemarkoló érzés volt végignézni azt a magyar kiállítást, melyet ebben az évben nyitottak meg. Emlékszalagunkat itt helyeztük el. S csupán csak reménykedni tudunk abban, hogy soha többet nem kerül sor ilyen vagy ehhez hasonló rémségekre, mint amelyeket itt láttunk.

Ezt a kiállítást mindenkinek látnia kéne egyszer az életében. Utána talán türelmesebbek, emberségesebbek lennének egymás iránt.

Miközben Krakkón keresztül visszautaztunk szálláshelyünkre, még sokáig téma volt mindaz, amit aznap láttunk.

Utolsó napunkon ragyogó napsütés fogadott bennünket, s reggeli után meg se álltunk a Dunajecig. Tutajunk kilenc kilométeren át kanyargott velünk a folyón a szlovák-lengyel határon. Természeti értéke mellett számtalan legenda is fűződik a tájhoz, melyet szívesen meséltek nekünk kísérőink.

Különleges közlekedési eszközünket a Szlovák Paradicsomba érve felcseréltük a lábunkra, mert gyalogtúrával szerettük volna bejárni Podlesoktól a Hernád-áttörés vadregényes tájait. A szelíden hömpölygő patak később hangossá vált, amint sziklák közé vezetett útja. Létrák, fémből készült tálcák és láncok segítették biztonságos haladásunkat. Utunk többször vitt a patakmeder felső szintjeire, lábunk alatt 30-50 méterre kanyargott a Hernád. Fü-

Emlékszalagunkat az auschwitzi magyar kiállításnál helyeztük el

A Magas-Tátra esővel fogadott

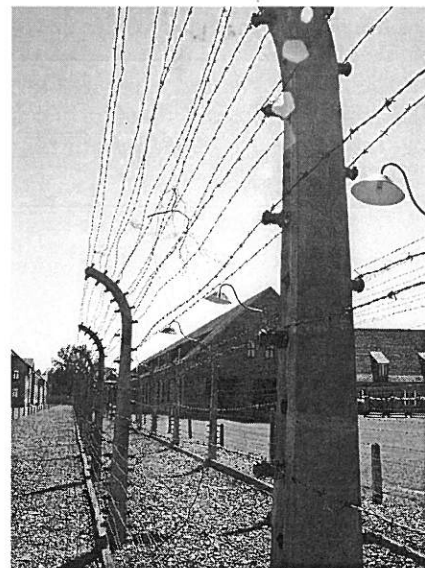
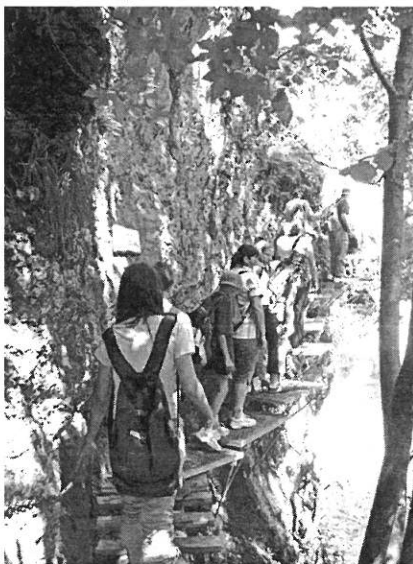
gőhidakon keltünk át az egyik partról a másikra.

Buszunk a túra után Romska Osada nevű helyen várt ránk. Mint kiderült, ez egy cigánytelep. Megrogyant épületek, a vizet vödörökben hozzák több száz méterről. Rengeteg gyerek vett bennünket pillanatok alatt körül. Kértek. Ennivalót. Kenyeret.

Mi pedig elgondolkodhattunk azon, hogy hányféle rétegződöttség van az emberiségnek vagyoni helyzet alapján. Hogy vajon milyen eséllyel indulnak neki a harmadik évezrednek ezek a purdék? Sok kilométerre a falutól, elszigetelve, közlekedési eszközök nélkül, előítéletek között élve.

Nagyon sok tennivaló van még adig, míg hazánk határain belül és kívül nagyon lassan, generációkon ke-

Pillanatkép a Hernád-áttörési túránkról

Auschwitz – Soha többet!

resztül elindulhat egy olyan folyamat, mely a kirekesztés helyett a másság elfogadását, az elesettek segítségét hozza el. Mindez nem erőszakosan, hanem lassú tudatformálással, az esélyegyenlőség lehetőségének társadalmi biztosításával.

Aki pedagógiával foglalkozik, az tudja, hogy ez nem lesz egyszerű és könnyű feladat. De szükséges.

Hazatérve mindannyiunknak volt bőségesen mesélni valója. E négy nap alatt a tanítási szünetben „leckét kaptunk”: talán nem csak történelemből, földrajzból, magyar irodalomból és gasztronómiából, hanem hazafiságból és emberségből is.

Olyan csapat utazott együtt, ahol már majdnem mindenki tudja azt, hogy mit jelent közösséghez tartozni, milyen lehetőségeket és vállalt kötelezettségeket jelent ez. Aki pedig még nem tudja, még megtanulhatja.

Aki hallja, adja át!

MEGHÍVÓ HELYETT

Augusztus utolsó hétvégéjén ifitalálkozót szerveznek a Gerecsében, a legendás pusztamaróti úttörőtáborban a 2989. Számú Zrínyi Ilona Úttörőcsapat jelenlegi ifivezetői, melyre szeretettel várnak és elvárnak minden régi ifit is, aki az elmúlt 25 évben csapatunknál dolgozott.

Jelentkezés Faragó Gábornál, tőle megtudhatjátok a részleteket. Telefon: 20-4798-935

Szöveg:

Várhelyi Mária

Fotó:

Várhelyi Miklós